

**Francisci Monacelli Eugubini J. U. D. Protonotarii
Apostolici, olim Ecclesiae Venusinae, ac deinde Aesinatis
Vicarii Generalis, &c. Formularium Legale Practicum Fori
Ecclesiastici**

In Quo Formulæ Expeditionum usufrequentium de his, quæ pertinent ad
Officium Judicis nobile, continentur ; Opus Episcopis, Vicariis Generalibus,
Aliisque Iurisdictionem quasi Episcopalem exercentibus: necnon
Confessariis, Parochis, Cancellariis, cæterisque in dicto Foro versantibus,
apprimè utile ...

Monacellus, Franciscus

Venetiis, 1706

Licentiæ pro Regularibus Form. XVIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62406](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62406)

ADNOTATIONES.

AD CURANDAS ÆGRITUDINES. Ad curandas Monialium infirmitates, an plures Medici ad contentamentum earundem sint concedendi, nec ne? Sac. Congr. in una Cathacen. super hoc interrogata 15. Febru. 1595. ad quæsitum respondit --- *Vi deve essere un Medico Ordinario per tutte le Monache, e non si deve soffrire, che ciascuna chiami il suo*: Et quod Medicus Extraordinarius non debeat concedi, nisi in aliqua gravi infirmitate, firman alia Decreta, quæ refert Nicol. flosc. verb. Medicina n. 11.

2. At si Episcopus ex aliqua rationabili, & honesta causa Extraordinarium concederet, medicamina necessaria ab eodem ordinata solvenda erunt à Monasterio, non autem à Monialibus, quæ opera Medici Extraordinarii usæ fuerunt, ut respondit Sac. Cong. Episc. in Comen. pro Monasterio S. Margharitæ Terræ Lucani 11. Decemb. 1699. proponente Eminentiss. Coloredo; in qua à nonnullis Monialibus prærendebatur, quod medicamina præscripta à Medico Extraordinario deberent solvi sumptibus Monialium, quæ utebantur illius opera.

3. IN PROPRIA CELLA. Cellæ Monialium sunt distribuendæ juxta earundem antianitatem, ut præter antiquiora Decreta, quæ refert Pignat. conf. 66. n. 10.

Concedimus licentiam R. P. N. ut die mensis hora possit accedere ad Collocutorium Monialium N. ibique assistentibus N. Confessario Ordinario earundem, & Auscultatricibus, loqui cum Sorore N. ejus Consanguinea in secundo gradu, ad summum per duas horas, & non cum alia Moniali, licentia hæc aliàs minimè ei suffragatura. Hanc autem ipsam licentiam præfato Confessario tradi mandamus, qui illam apud se retineat, & in libro ad hoc parato in Cancellaria adnotetur: nulloque modo ipsi P. N. suffragetur si hoc anno quatuor vicibus similem facultatem jam obtinuit ad alloquendum d. Monialem. Sciatque demum si non observet has omnes condiciones se pœnis in Decreto Sac. Congr. Episc. & Regul. jussu, & approbatione Sixti V. de anno 1590. emanato, & postmodum ab Urb. VIII. de anno 1623. innovato contentis eo ipso subjacere, & arbitrio Sac. Congr. etiam severius puniendum, ac si nullam licentiam obtinisset. Datum &c.

N. Episcopus (five Vicarius Generalis.) N.

N. Cancellarius Episcopalis.

AD-

10. 8. iterum declaravit recenter Sac. Cong. Episc. & Regul. in Urbinat. 8. Febr. & in Januen. 5. Septemb. 1692. & 3. Julii 1693. referent. in prima clar. me. Card. Petrucc. & in secunda Eminent. Card. de Judice; in quibus associatè dormire nequaquam debent, ut Episcopum Parmen. monendo rescripsit Sac. Cong. Episc. & Regul. 22. Maii 1615.

Licentiæ pro Regularibus.

FORMULA XVIII.

SUMMARIUM.

- 1 Episcopus potest suo arbitrio concedere, vel denegare licentiam Regularibus in primo, & secundo gradu conjunctis alloquendi Moniales.
- 2 Conditiones contentæ in hujusmodi licentia sunt de forma, nec possunt sperni, & rejicitur Pelizar. n. 3. Regularis, qui eas non servat, peccat mortaliter, & incurrit penas &c. ib.
- 4 Regulares alloquentes sine licentia Moniales non consanguineas peccant mortaliter, quamvis loquantur de rebus licitis.
- 5 Regulares accedentes ad collocutoria sine licentia possunt ab Episcopo coerceri, etiamsi accessus non sit notorius. Immo & carcerari si actu reperiantur in fragranti ibid.
- 6 Neque licita est eis allocutio occasionalis.

ADNOTATIONES.

I. **CONCEDIAMO LICENTIA.**

Est in facultate Episcopi licentiam hanc Regularibus concedere, vel denegare, ut valeant cum Monialibus in primo, & secundo gradu consanguinitatis conjunctis alloqui, ut patet ex Decreto Urbani VIII. quod per extensum refert Tambur. *de jure Abbatiss. disput. 15. qu. 3. n. 1.* ibi -- *Facultatem tribuerunt impofterum locorum Ordinariis, ut quatenus sibi visum fuerit in Domino expedire licentiam concedere possint.*

2. **HORA IBIQUE ASSISTENTIBUS CONFESSARIO, ET AUSCULTATRICIBUS.** Et si conditiones hujusmodi in licentia contentæ sint de forma, à qua nec latum unguem recedi non possit, ut Decret. Urbani determinat his verbis -- *Non aliter quam servata forma ad unguem infra scripta, &c.* Nihilominus quia hæc prohibitio tangit Regulares, eorum Authores in fausto probabilitatis præsidio freti asserunt, quod horæ, dieique certæ determinatio, assistentia Auscultatricum, & Confessarii (pro forma, ut jam dixi, in Decreto præscriptæ) sint conditiones levioris momenti, ubicumque non servari, & quod tandem ex illarum omissione licentia non fiat irrita, ex quo (ut ipsi ajunt) forma in modico lædatur: ita cum P. Diana (quem socium in hac laxa propositione sibi assumit) & aliis asseclis docet Peliz. *de Monialib. c. 10. n. 20. ad v. 3. & seq.*

3. Falsa tamen, & malè sonans est talis propositio, adeò ut meruerit pro ea, aliisque in opere laxis propositionibus contentis Pelizar. subire censuram librorum proscriptorum donec corrigatur. Quia Regularis, qui conditiones licentiæ non servat, & sine assistentia Confessarii (etiam quia noluit assistere) & auscultatricum colloquitur, peccat mortaliter, & privationem vocis actiue, & passivæ ipso facto incurrit, à qua rehabilitari non potest à suis Superioribus, quamvis non loquatur ad malum finem, & decisum refert Nicol. *in flosc. verb. accessus n. 1. 2. & 7.*

4. **AD SUMMUM PER DUAS HORAS, ET NON CUM ALIA MONIA-**

LI. Item iidem Regularium Authores etiam circa tempus, & personam Monialis syllogizant, docentque quod ad breve tempus etiam sine licentiâ possint Religiosi accedere ad colloquendum cum Monialibus de rebus licitis; atque seclusis scandalâ, & mali finis circumstantiis, urbanitatis gratia, etiam cum alia Moniali non consanguinea absque culpa, quos refert Tambur. *de jure Abbatiss. disput. 15. qu. 5. n. 4.* & sequitur Peliz. *ubi supra ad v. 6.* sed hos iterum reprobavit Sac. Cong. Concilii publico Decr. 11. Maii 1669. per Clementem IX. approbatum, impressum apud Chrisp. *de visitat. part. 1. §. 16. post n. 10.* quo declaratum fuit tales Regulares ad praxim hujusmodi doctrinam reducetes reos esse lethalis culpæ, quantumvis ad breve tempus colloquantur.

5. **SEVERIUS PUNIENDUM.** Regulares igitur, qui Decreta super illorum accessu ad Moniales non servant, præter poenas spirituales inflictas, possunt etiam aliis penis coerceri, & contra eos Episcopus per inquisitionem procedere, quamvis accessus non sit notorius, nec cum populi scandalo, servata forma Concilii sess. 6. c. 3. *de Reform. & sess. 25. c. 5. de Regul. & declaravit Sac. ejusdem Congr. in responsione ad 13. dubium post Bullam Gregor. XV. inscrutabili apud Laur. de Franc. contr. par. 1. num. 554.* & nuper in *Nocerina 5. Maii 1696.* Et si in actu colloquendi cum quibuscumque Monialibus sine licentiâ reperiantur, carcerantur, & Superioribus consignantur ut illos puniant, & de punitione Sac. Congr. & Ordinarium certiores, ut mandavit Sac. Cong. Episcoporum, & Regularium in *Faventina 7. Martii 1617.*

6. Neque eis sine licentiâ, licita erit allocutio, quamvis occasionalis, & quæ ex aliqua causa rationabili contingeret: Quicquid dixerint Diana, Pellizar, & alii Authores Regulares, quia illorum doctrina rejecta fuit per aliud Decret. Sac. Congr. Concilii in *Spolejana 26. Novembr. 1672.* & iterum declaratum, Regulares peccare mortaliter, si accedant absque licentiâ, etiam si ex rationabili causa, ut patet ex Decreto, quod datur per extensum in Appendice hujus Operis.